

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ

Читанка

4 820230 060034

ДЛЯ ВСІХ

№8 (8)
Ціна договірна

РЕЗОНАНС

Фото із сайту Нацполіції Харківської області.

Звір у людській подобі в одну мить обірвав їхнє щастя.

Убив, а потім пальцем трупа розблокував телефон дівчини і переказав собі гроші

У Харкові судять молодика, який на травневі свята позбавив життя молоду пару в їхній квартирі. Жорстоко розправився з подружжям їхньої 22-річної знайомий. Скоївши страшний злочин, дугогуб сподівався вийти з води сухим. Він вигадав цинічну історію про любовний трикутник і намагався переконати слідчих, що вбивство сталося через те, що чоловік застав коханців під час інтиму. За його розповіддю, убитий спочатку зарізав невірну жінку, а потім... сам поліг у бою з молодим суперником. Однак правоохоронці розкрили іншу версію, від подробиць якої волосся стає дибки

Закінчення на с. 5 »

Фото з особистого архіву родини ТИШИКІВ.

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

«Чому ти мені не снишся, татку?»

Навіть у свої неповні сім років Владик Тишик із невеличкого живописного села Самоволя Павлівської громади Володимир-Волинського району Волині, на жаль, уже знає, що таке велике горе. Бо два останні роки часто просинається вранці плачучи і ставить своїй матері одне і те ж питання: «А чому мені не сниться татусь? Я так за ним сумую»

Герой Юрій Тишик не встиг натішитися своїм сином Владиком...

с. 3, 8 »

«Підняв очі і побачив Пречисту Діву, що йшла по повітря до віттаря»

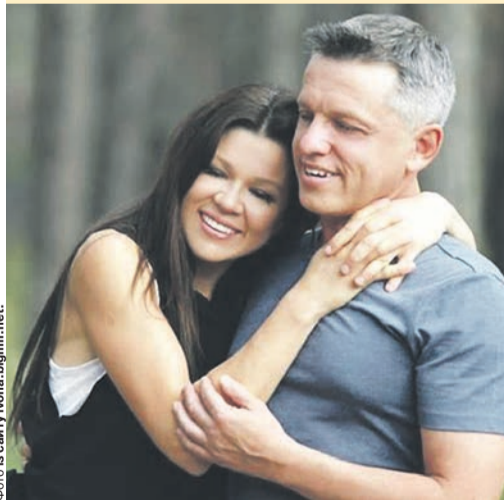
Ікона «Покрова Пресвятої Богородиці» (XIX ст.).

Чому саме 14 жовтня святкується Покрова — одне з найвеличніших православних свят?

с. 7 »

ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

«Це був крик душі»:
48-річна співачка
Руслана натякнула
на вагітність

Тримаймо кулаки за Руслану і Сашка!

с. 10 »

● О ЧАСИ! О ЗВИЧАІ!

Щоб домогтися взаємності, замінував одяг коханої

Іноді любов — це божевілля

Василь КІТ

43-річний житель Тули на ім'я Олександр закохався, проте дівчина не відповідала йому взаємністю. Тоді він вирішив нестандартно звернути на себе її увагу.

25 вересня чоловік зробив невелику бомбу — 1–3 грами у тротиловому еквіваленті — з картону, кількох батарейок, лампочки та піротехнічної речовини з петарди. Скориставшись моментом, Олександр сховав вибуховий пристрій до кишені куртки коханої. Дівчина знайшла дивний предмет і спробувала його дістати, проте бомба здетонувала.

Вибухом коханий відірвало кілька пальців і зламало кисть.

Чоловіка затримали. Правоохоронцям він розповів, що таким чином хотів привабити дівчину, почати з нею стосунки, і нічого кращого не придумав.

Геоманітні бурі у жовтні:

Сильні — 10, 19 і 30 числа.
Невеликі — 15-18, 20 і 29.

Джерело: meteoprog.ua.

Фото із сайту fbс.ua.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Пізнє каяття батька

На Євиному подвір'ї сумувала журавка: її журавлик повертається до гнізда, до пташат-журавлят, а молоду жінку коханий покинув назавжди. І маленьку донечку залишив. Птахи розуміють, коли в людей радість чи горе. Журавка, якби могла, обійняла би трирічну Віту великими м'якими крильми...

Ольга ЧОРНА

...**М**ати не була щаслива, що Єва виходить заміж за Ростика із сусіднього села. Серце добра не відчувало. Бо всі знали: Ростик не одній дівчині голову крутив. А в місті майже рік жив із набагато старшою за себе жінкою. Хвалився перед сільськими парубками, що «ягідка» одягає-взуває його, догоджає. Чи то «ягідка» набридла Ростикові, чи він її. Розбіглися...

Невдовзі ловелас поклав око на красуню Єву — єдину доньку місцевих учителів.

Таміла Павлівна просила колишнього свого учня дати дочці спокій. Той не вельми шанобливо відповів:

— А то що, двійку поставите? Єва кохає мене, а я — її. Не заважайте нам.

Після весілля молодята жили у Євиних батьків. Їздили до райцентру на роботу. В селі дивувалися: невже Ростик справді взявся за розум?

Євине щастя тривало до народження донечки. Коли з'явилася маленька, чоловік часто почав затримуватися на роботі. Деколи залишався на ніч у райцентрі. Казав, разом із товаришем ремонтує машини, мовляв, витрати збільшилися, тому й довелося шукати додатковий заробіток. Єва вірила. Її батьки — ні.

— Де ж ті гроші, які днями

Фото із сайту estep-portal.com.

«Не залишилося нічого. Лише смуток і порожнеча в душі».

й ночами заробляє Ростик? — запитувала матір.

— Він хоче яке-небудь авто купити, — виправдовувала чоловіка донька. — Аби не автобусом добиратися що-

— Люську? Мені з нею добре.

...Єва склала чоловікові речі. Заглянула ще раз до шафи, в шухляди. Не залишилося нічого.

— Ти — вчителька, то й виховуй. І колишня теща допоможе, — зіронізував. — А я сина хочу. Від Люськи.

дня.

А селом ширилися чутки: бачили Ростика з якоюсь кралею. Йшли попід ручку. Долинув поголос і до Єви.

— Це правда, що люди говорять? — запитала у товариша.

— Правда, — відповів. — Тільки не влаштовуй скандалу. Можемо розлучитися мирно.

— Але я... я не хочу. Ти її кохаєш?

Лише смуток і порожнеча в душі.

Увечері Ростик з товаришем забрав свої пожитки.

— І не переслідуй мене, не турбуй. Тепер у мене своє життя, у тебе — своє.

— А Віточка? Доня наша?

— Ти — вчителька, то й виховуй. І колишня теща допоможе, — зіронізував. — А я сина хочу. Від Люськи.

Закінчення на с. 11

«Дурість не має меж»

Волинянку навіть смерть матері від коронавірусу не переконала зробити щеплення

Журналістка з Луцька Лариса Андрійчук висловила жобурення щодо антивакцинаторів. Аргументом став діалог із жінкою у соціальній мережі, яка переконувала, що вакцина від ковіду — це «зло». «Навіть смерть мами від COVID не нагнала на мене стільки страху, щоб ко-

лоти в себе шмурдяк», — зазначила та і наголосила: ні собі, ні своїм дітям ніколи не вколе вакцину.

«Вирішила, що таки пора зібрати і власну колекцію антивакцинальних перлів. Бачте, навіть смерть рідних не є аргументом. Тож усе погано, люди», — написала Лариса Андрійчук на своїй сторінці у Facebook.

Коментуючи пост, ректор Луцького національного технічного університету Ірина Вахович зазначила: «Дурість людська не має меж».

Фото із сайту ua.news.

Відмовляєшся від щеплення — ризикуєш своїм життям і життям інших.

● ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!

Фото з особистого архіву родини ТИШИКІВ.

Найдорожчі для хлопчика подарунки від тата: одна із медалей за проявлену мужність в АТО, годинник та телефон, які подарував йому тоді, коли останній раз був у відпустці.

було ще й шести місяців, отримав повістку з військкомату про проходження служби у зоні АТО. І хоча важко було залишати дружину з немовлям, не втівав, як чимало лжепатріотів, не шукав довідок про погане здоров'я, а з розумінням поставився до того, що настав час боронити рідну землю від ворога.

Спочатку були навчання на полігонах Рівного та Яворова, а потім — служба на передовій. Рік минув швидко, і можна було

“
Молодій дружині тільки й сказав: «Постарайся мене зрозуміти — зараз, поки йде війна, я не можу вчинити інакше».

«Чому ти мені не снишся, татку?»

Навіть у свої неповні сім рочків Владик Тишик із невеличкого живописного села Самоволя Павлівської громади Володимир-Волинського району Волині, на жаль, уже знає, що таке велике горе. Бо два останні роки часто просинається вранці плачучи і ставить своїй матері одне і те ж питання: «А чому мені не сниється татусь? Я так за ним сумую»

Валентина ПЕТРОЩУК

І, швиденько зіскочивши зі свого теплого ліжечка, в якому щонаочі пригортається до мами, біжить у куточок поряд, де на столику стоїть портрет його батька, декілька інших світлин та лежать найдорожчі для хлопчика подарунки від тата: одна із медалей за проявлену мужність в АТО, годинник та телефон, які подарував йому тоді, коли останній раз був у відпустці. Міцно обіймаючи і цілує синочка, пообіцяв: їде на війну востаннє, а коли через рік повернеться, то вже ніколи-ніколи вони не розлучатимуться. А ще залишив Владика свою військову форму і сказав: «Ти швидко виростеш, і вона тобі так

личитиме». А доля-злодійка уже готувала біду.

Юрко Тишик народився і виріс на Поліссі — у селі Мизове Старовижівського району. Йому рано довелося подорослішати, адже зовсім молодим не стало батька, і він перекинув на своїй плечі сільської чоловічої роботи, бо залишився із двома найдорожчими людьми — матусею та сестричкою. Мабуть, ще й через те, що сам пережив сирітство, дуже любив і як міг оберігав свого єдиного синочка, а той відповідав взаємністю. Хоча через ту прокляту війну такі дні випадали аж надто рідко.

Закінчивши дев'ять класів, Юрій Тишик вступив у Старови-

жівське ПТУ і здобув там професію газоелектрозварника. До речі, спеціалістом був класним, тому його залюбки брали на роботу в Україні, їздив і на заробітки до Польщі та Росії. Не ховався і від строкової служби в армії. Саме там подружився з Віталієм Ткачовим із Самоволі і у 2012 році, після демобілізації, вперше приїхав до нього в гості. У сільському клубі на дискотеці відразу вподобав Олю Мацолу, а вже через два роки молодята відгуляли весілля. Найщасливішим днем у їхньому подружньому житті стало 22 грудня 2014 року, коли з'явився на світ синочок Владислав. Та недовго тішився своєю кровинкою, яку любив безмежно, татусь, бо коли хлопчиків не

повертатися додому. Та душею і серцем прикипів до бойових побратимів, отож коли запропонували підписати контракт ще на рік, погодився, хоча рідні просили повернутися додому. Тоді молодій дружині тільки й сказав: «Постарайся мене зрозуміти — зараз, поки йде війна, я не можу вчинити інакше». Пізніше був другий контракт, а ще через рік — третій, потім — четвертий.

— Коли востаннє покидав рідну домівку, — пригадує Ольга Мацола, — то неначе відчував біду. Але уже дав слово і змушений був дотримати його. Тоді запевняв: це насправді останній контракт, бо все важче розлучатися із сім'єю.

До завершення служби залишалося менше двох місяців, у телефонній розмові казав, що дуже сумує за дружиною та синочком, матусею, сестрою та племінниками. А коли повернеться додому, розпочнуть зовсім інше життя, бо за час, проведений в АТО, багато чого зрозумів, немало переосмислив.

Закінчення на с. 8

З нами – дуже цікаво!

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
Читанка
ДЛЯ ВСІХ
передплатні індекси:
97847
(для читачів Волинської області),
60313
(для читачів Рівненської області),
60780
(для читачів інших областей).

Газета
Волинь
передплатні індекси:
30000, 60306, 60305, 86772
(для читачів Волинської області),
97847
(для читачів Рівненської області),
61136 (для читачів інших областей).

Газета
Цікава
на вихідні
передплатні індекси:
60304, 60306, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60312 (для читачів Рівненської області),
60307 (для читачів інших областей).

volyn.com.ua
ТАК НІХТО
не **КОХАВ**
передплатні індекси:
86771, 60305, 60392, 86772
(для читачів Волинської області),
60779
(для читачів інших областей).

● ЗНАЙ НАШИХ!

Українка заслужила Медаль Британської імперії і вдячність земляків, яких рятувала від Сталіна

«Найпопулярніша воячка українського роду», — так у роки Другої світової війни преса української діаспори в Канаді писала про лейтенанта та волонтера Анну Храпливу

Максим МАЙОРОВ,
співробітник Українського
інституту національної
пам'яті

ЖІНОЧЕ ПЛЕЧЕ АРМІЇ КАНАДИ

Канада була у першій черзі країн, які вступили у війну. Як британський домініон, вона виконала свої зобов'язання перед Короною і оголосила війну Німеччині 10 вересня 1939 року. Протягом Другої світової в канадських збройних силах служили понад 40 тисяч громадян українського походження, в тому числі і жінки. Однією з них була Анна Храплива, яка народилася в 1920 році в містечку Ледівуд провінції Манітоба.

У вересні 1941 року Анна, бухгалтер за освітою, однією з перших українок діаспори зголосилася на службу до Канадського жіночого армійського корпусу.

Це було нове, можна сказати, експериментальне формування, створене для використання потенціалу активного патріотично налаштованого жіноцтва на благо воюючій країні. На відміну від радянських, канадські дівчата не мали права служити у бойових підрозділах. Жінки Корпусу працювали водіями, механіками, стенографістками, кухарками, телефоністками...

У листопаді 1942 року Анна Храплива разом із першим контингентом Корпусу прибула для проходження служби до Великої Британії.

Британська імперія відзначила заслуги української воячки високою нагородою.

У цей час в англійських містах, які активно бомбили нацисти, часто траплялися українці в канадській та американській уніформі. Відтак група ентузіастів на чолі з капітаном військово-повітряних сил Канади Богданом Панчуком вирішили заснувати Союз українських канадських вояків. Анна Храплива стала в цій організації скарбником. Солдатам українського походження навіть виділили приміщення, вони отримали змогу збиратися разом, проводити культурні заходи, читати спеціально зі-

брану для них діаспорою періодичну та літературу.

Анна Храплива поєднувала свою службу в армії Канади із роботою в українському клубі, тим паче, що організація дозвілья вояків була однією з функцій жіночого корпусу. Усюди Анна зарекомендувала себе як надзвичайно активна та ініціативна військова. Газета «Наше життя» (видання українських жіночих організацій США) писала, що хорунжу Анну Храпливу «сміло можна назвати найпопулярнішою воячкою

українців, які в той час залишалися у таборах для переміщених осіб у Західній Європі, відмовляючись повертатись до СРСР, фактично у сталінські застінки.

Адже активісти Союзу українських канадських вояків обрали для себе нову місію — допомагати переміщеним особам і полоненим, а також боротись проти їх примусової репатріації до СРСР. Було створено нову організацію — Центральне українське допомогове бюро. Анна стала його активною

Як представниця канадських збройних сил, вона мала відносно вільний доступ до українців у таборах. Ця боротьба, зрештою, закінчилась успішно, наші земляки не були примусово вивезені до СРСР, і до порятунку сотень тисяч українців доклала свої зусилля й Анна Храплива.

українського роду, що її видала ця війна».

Тож за віддану службу в Корпусі у червні 1944 року капрала Храпливу відзначили Медаллю Британської імперії. Вона стала чи не першою україночку, яка заслужила цю високу нагороду. Вручення відзнаки відбувалося в Букінгемському палаці. У серпні того ж року Храпливу підвищили до рангу лейтенанта.

5 РОКІВ ВОЛОНТЕРСТВА ЗАРАДИ БАТЬКІВЩИНИ БАТЬКІВ

За час існування Жіночого армійського корпусу (1941–1946) жодна з 22 тисяч його представниць не загинула за військових обставин. Тільки четверо жінок отримали поранення під час бомбардування Антверпену балістичними ракетами Фау-2. У серпні 1946 року Корпус було розформовано. Але для Анни Храпливої розпочався новий надзвичайно важливий етап роботи вже як волонтера. Про цю її працю вдячне слово може сказати кожен із 250 тисяч

учасницею, відповідала за фінансові справи. Як представниця канадських збройних сил, вона мала відносно вільний доступ до українців у таборах.

Ця боротьба, зрештою, закінчилась успішно, наші земляки не були примусово вивезені до СРСР, і до порятунку сотень тисяч українців доклала свої зусилля й Анна Храплива. У різноманітних допомогових українських організаціях у Європі вона працювала аж до 1951 року.

Повернувшись до Канади, Анна трудилася у Музеї людини і природи Манітоби, була активним членом Королівського канадського легіону (товариства канадських військовослужбовців та ветеранів). Пережила свого чоловіка Джорджа Сміта на 10 літ і померла 18 лютого 2005 року в Вінніпезі.

Самовіддана діяльність таких, як Анна Храплива, сприяла, з одного боку, підвищенню статусу жіноцтва у післявоєнній Канаді, а з іншого — покращенню репутації української громади в цій країні.

Надія Савченко надягнула... паранджу

Експолітик продовжує нагадувати про себе неординарними кроками

К олишню народна депутатка 40-річна Надія Савченко поїхала до Туреччини. Там вона в паранджі вирішила поміркувати про світові релігії.

За її словами, іслам — це релігія свободи, а не гноблення.

«У сучасному світі іслам звично сприймають як релігію гноблення й утисків прав

людини, особливо жінки. Мало хто побачить, що іслам — це релігія простору і свободи для душі, духу і віри в бога — Аллаха», — написала вона на своїй сторінці.

За словами Надії Савченко, саме країни, де більшість громадян сповідують одну релігію, найміцніші.

Цікаво, думає таким чином привернути увагу чи врешті мріє вийти заміж?

● РЕЗОНАНС

Убив, а потім пальцем трупа розблокував телефон дівчини і переказав собі гроші

Закінчення. Початок на с. 1.

Олена БОРИСОВА

ТІЛА БУЛИ ДО НЕВПІЗНАННЯ ЖОРСТОКО ПОКРЕМСАНІ НОЖЕМ

Трагедія сталася цього року 1 травня у спальному районі Харкова. Там на дев'ятому поверсі зарізали молодого пару. У квартирі жили 29-річний Олександр Євдокімов та його кохана, 24-літня Євгенія Більовська. Він – асистент кафедри туризму та готельного бізнесу Харківського університету міського господарства. Вона – випускниця університету внутрішніх справ. Інтелігентна пара ніколи не створювала сусідам проблем. І того фатального дня ніщо

Він вирішив узяти гроші силою. Одразу після вбивства дівчини закривавленим пальцем жертви розблокував її телефон і за три рази переказав з її рахунку на свій 8 тисяч гривень.

не вічувало біди. Лиш сусід знизу почув короткий дівочий зойк, але не звернув на це уваги. Наступного дня люди біля свого дому побачили поліцію. Правоохоронців викликала мати убитого Олександра, яка прийшла до квартири сина і виявила там його й невістку мертвими. Тіла були до невпізнання жорстоко покремса-

Фото із сайту Apostrophe.ua.

Студент позбавив життя викладача і його дівчину заради грошей для своєї пасії.

ні ножом. У помешканні, де вчинено розбій, виявили сліди підпалу. Убивця намагався влаштувати вибух, застосувавши газ.

На слід душоуба оперативники вийшли швидко. Ним виявився 22-річний студент Єгор Турчин, який навчався в тому ж виші, де працював убитий Олександр, і жив у тому ж районі з батьком і бабусею. Вдома у нього поліцейські знайшли закривавлений одяг, який він не встиг відіпрати. Сусіди не могли повірити, що той міг убити: мовляв, хлопчина не здатен на таке звірство.

СЛІДЧІ НАРАХУВАЛИ НА ТІЛІ ВИКЛАДАЧА 30 РАН – ВІН ЦІЛУ ДОБУ СТИКАВ КРОВ'Ю...

З'ясувалося, що того дня Турчин приходив до пари в гості. Олександр

пішов у магазин, а Єгор лишився віч-на-віч із Євгенією. Доки чоловік купував продукти, гість убив його кохану. Зробив це з особливою жорстокістю. Як показала експертиза, всі удари були не смертельні, крім останнього – в серце. Потім, затаївшись, душоуб зачекав господаря і накинувся на нього. Убивав так само повільно. Чоловік відходив на той світ, страждаючи фізично, бо ніж був не надто гострим. Слідчі нарахували 30 ударів на його тілі. Викладач живцем упродовж доби стікав кров'ю в зачиненій квартирі.

Убивця ж під час слідства і в суді запевняв: він просто жертва фатальних обставин. Мовляв, дівчину не вбивав, а зробив це... Олександр, який буцімто спіймав їх із Євгенією в ліжку й, озвірівши, зарізав жінку

у нього на очах. А потім накинувся і на Єгора, щоб позбутися свідка. Той, обороняючись, смертельно поранив ревнивця. Але спроба Єгора залутати слідство зазнала фіаско.

НА ЗЛОЧИН ЗМУСИЛО ПІТИ... КОХАННЯ?

Експерти з'ясували, що ніякого інтимного того дня в Євгенії не було, та й любовного трикутника не існувало. Мотивом кривавої розправи над парою були... гроші. Єгор був по вуха в боргах. Позичав у всіх знайомих, зокрема й в Олександра з Євгенією. Через це й пішов на страшний злочин. Із подружжям мав тісні стосунки, бував у них не раз і того фатального дня знов прийшов просити дати в борг, хоч уже був винен їм три тисячі гривень. Поки Саша був у магазині, Євгенія відмовила товаришу. Тож він вирішив узяти гроші силою. Одразу після вбивства дівчини закривавленим пальцем жертви розблокував її телефон і за три рази переказав з її рахунку на свій 8 тисяч гривень.

Адвокат батьків загиблого розповів, що Єгор мав дівчину, якій потрібні були гроші. Тож це, ймовірно, змусило хлопця піти на злочин. Після вбивства душоуб вслякко намагався приховати сліди. Вибіг до найближчого магазину і накупив миючих засобів. Відмив усе, крім дивана, звідки плями крові ніяк не зникали. Тож він вирішив відкрити газ і серед кімнати розкласти багаття. Зачинив двері квартири на замок і пішов геть, розраховуючи, що станеться вибух. На щастя полум'я згасло, а сучасна плитка не допустила витоків газу, бо в повітря могла злетіти вся багатопверхівка.

У суді Єгора Турчина захищають троє адвокатів. Він наполягає на судовому слуханні присяжних. Та чи допоможе це послабити покарання? Адже за страшні злочини вбивці світить довічне.

За матеріалами «Надзвичайних новин» на ICTV.

Фермер виростив гарбузище вагою 1226 кг

Це на 36 кг більше, ніж попередній рекорд

Гігантський овоч, який презентували на фестивалі Festa dello Zuccone у Печчолі, виплекав італійський фермер Стефано Кутрупі.

«Якби це була м'якоть без шкірки, лише з цього овоча можна було б приготувати понад 8 тисяч порцій ризотто», – йдеться у повідомленні.

Італійський фермер побив рекорд бельгійця Матіаса Віллемейнса, який 2016 року виростив гарбуз вагою 1 190 кг.

За перше місце на фестивалі, тобто за найбільший гарбуз, фермер отримав приз у розмірі майже 3 тисяч євро, тобто за кожен 1 кг – 2 євро.

Фото із сайту unim.com.ua.

Ось такий він – супергарбузище!

● для душі

Інтерв'ю в Бога

Щойно отримавши диплом журналіста, я вирішив здійснити свій великий проєкт...

– Заходь, – сказав мені Бог. – Отже, ти хочеш взяти в Мене інтерв'ю?

– Ну... – відповів я, – якщо маєш час...

Бог усміхнувся в бороду і сказав:

– Мій час називається вічністю, і його вистачить на все. Які запитання ти хотів би Мені поставити?

Росаріо ГОМЕС,

оповідання з книги «100 промінчиків світла. Притчі на щодень»

(Львів, видавництво «Свічадо»)

– **Ж**одного, яке було б новим або важким для Тебе... Що Тебе найбільше дивує в людях?

Бог відповів:

– Те, що їм набридає бути дітьми, що вони прагнуть якнайшвидше вирости, а потім зітхають, бо хотіли б знову стати ними. Що вони спочатку марнують здоров'я, аби заробити грошей, а потім витрачають їх, щоб повернути здоров'я. Що, тривожачись про майбутнє, вони нехтують теперішнім моментом і не живуть ні тепер, ні в майбутньому. Те, що вони живуть так, ніби ніколи не збирались помирати, а вмирають, ніби ніколи й не жили (і я подумав: «Господи, я ж живу так само...»).

Очі Його наповнились слізьми, голос перехопило від хвилювання, Він замовк. Його руки міцно стиснули мої, і якийсь

час ми сиділи мовчки.

Після тривалої мовчанки, щоб відновити розмову, я спитав:

– Дозволиш мені поставити Тобі ще одне запитання?

Він відповів не словами, а лише лагідним поглядом.

– Як Батько, про що б Ти в цей момент попросив Своїх дітей?

◆ Щоб вони зрозуміли, що не можуть зробити так, аби хтось їх любив. Єдине, що вони можуть зробити, – це дозволити себе любити.

◆ Щоб вони зрозуміли, що на побудову довіри потрібні роки, а зруйнувати її можна за секунди.

◆ Щоб вони зрозуміли, що найцінніше – не те, що вони мають у своєму житті, а ті, кого вони мають у житті.

◆ Щоб вони зрозуміли, що не слід порівнювати себе з іншими, бо завжди буде хтось кращий або гірший від них.

◆ Щоб вони зрозуміли, що «багатий» – це не той, хто більше має, а той, хто менше потребує.

◆ Щоб вони зрозуміли, що повинні

Фото із сайту youtube.com.

«Достатньо декілька секунд, аби завдати глибоких ран людям, яких ми любимо, і потрібно багато років, аби ці рани зцілити».

контролювати свої вчинки, інакше їхні вчинки контролюватимуть їх.

◆ Щоб вони зрозуміли, що достатньо декілька секунд, аби завдати глибоких ран людям, яких ми любимо, і що потрібно багато років, аби ці рани зцілити.

“ **Любити і бути закоханим – це не синоніми, а антоніми, бути закоханим означає вимагати всього, а любити означає віддавати все.**

◆ Щоб вони зрозуміли, що прощати можна навчитися тільки завдяки постійній практиці.

◆ Щоб вони зрозуміли, що є люди, які їх дуже люблять, але просто не знають, як це показати.

◆ Щоб вони зрозуміли, що за гроші можна купити все, крім щастя.

◆ Щоб вони зрозуміли, що деколи мають право бути прикрими, однак це не дає їм права псувати життя тим, хто їх оточує.

◆ Щоб вони зрозуміли, що великі мрії потребують не великих крил, а шасі для того, аби приземлитися.

◆ Щоб вони зрозуміли, що справжніх друзів є мало, і той, хто зустрів хоч одного, вже знайшов справжній скарб.

◆ Щоб вони зрозуміли, що іноді не достатньо, аби тобі пробачили інші, деколи необхідно прощати самому собі.

◆ Щоб вони зрозуміли, що вони є господарями того, про що мовчать, і рабами того, що кажуть.

◆ Щоб вони зрозуміли, що правдиве щастя – не досягати поставлених цілей,

а навчитися бути щасливим з того, що маєш.

◆ Щоб вони зрозуміли, що щастя – це не питання випадку, а продукт їхніх рішень. Вони вирішують, чи бути їм щасливими завдяки тому, що мають, чи вмирати від заздрости і жалю за тим, що їм бракує.

◆ Щоб вони зрозуміли, що дві людини можуть дивитися на одну й ту ж річ і бачити зовсім різне.

◆ Щоб вони зрозуміли, що, незважаючи на наслідки, той, хто чесний сам із собою, доходить в житті далеко.

◆ Щоб вони зрозуміли, що навіть тоді, коли вони думають, що їм немає більше чого віддати, коли друг приходиться до них поплакати, вони все ж таки знаходять силу, аби перемогти його страждання.

◆ Щоб вони зрозуміли, що, тримаючи силою біля себе коханих людей, насправді відштовхують їх ще більше, а відпускаючи, притягають їх до себе якомога ближче.

◆ Щоб вони зрозуміли, що слово «любов» хоч і може мати багато різних значень, воно втрачає свою цінність, якщо ним зловживати.

◆ Щоб вони зрозуміли, що любити і бути закоханим – це не синоніми, а антоніми, бути закоханим означає вимагати всього, а любити означає віддавати все.

◆ Щоб вони зрозуміли, що ніколи не зроблять нічого настільки великого, аби Я любив їх більше, або нічого настільки поганого, аби Я любив їх менше. Я люблю їх просто так, незважаючи на їхню поведінку.

◆ Щоб вони зрозуміли, що найбільша відстань, яка може бути між Мною і ними – це відстань простої молитви.

І так, у глибокому єднанні, взявшись за руки, ми сиділи мовчки.

Невідомий Автор.

ІСТОРІЇ ДЛЯ ДУШІ

ТАК НІХТО НЕ КОХАВ

Найсильніший боксер світу Олександр Усик – дружині: «Уявляю, що тобою дихаю»

Історія номера Жінка, яка відповіла взаємністю знайомому спортсмену, не афішує, що вона – сама пані Усик. Катерина майже не дає інтерв'ю, не бере участі у світському житті, але старається бути поруч, коли у її чоловіка – відповідальний бій. А Олександр... Він мріє про четверту дитину

Мікеле залишив Італію заради любові до лучанки

Дім, де живе любов – коли в нас уже йшло до офіційного одруження, – розповідає Алла Пєско, – я сказала, що на Аленіних назавжди залишатися не збираюсь. Але коли ти не проти, що ми переїдемо на постійне проживання в Україну, то я згідна вийти за тебе заміж. І він відповів: «Мені головне, щоб ти була зі мною»

У номері також:

● Делікатна тема: чому чоловічі «подвиги» закінчуються смертельною поразкою

● У заарештованого Саакашвілі тепер аж 2 дружини?

● Коханого вкрала... рідна мама

● Неймовірна історія: коханий передає квіти з того світу

Місячник уже в продажу – всього 6 гривень!

Запитуйте в листонош або точках розповсюдження газет!

● ДОРОГА ДО ХРАМУ

«Підняв очі і побачив Пречисту Діву, що йшла по повітрю до віттаря»

Чому саме 14 жовтня святкується Покрова – одне з найвеличніших православних свят?

Про заступництво Пресвятої Богородиці християни говорять, що найчастіше воно відбувається незримо – його можна відчутти лише серцем. Але в історичній та духовній літературі описано кілька випадків, коли заради зневірених людей присутність Матері Божої ставала видимою. Найвідоміший із таких епізодів – явлення Діви Марії у Влахернському соборі Константинополя. Цю подію ми знаємо як свято Покрови Пресвятої Богородиці

Наталка ЧОВНИК

«ІЗБАВЛЮ І ПОКРИЮ ЛЮДЕЙ МОЇХ...»

Це сталося в 910 році. Святе місто тоді переживало нелегкі часи – його взяли в облогу сарацини (згідно з іншою версією – язичницькі племена русів і болгар). Правитель Константинополя Лев Філософ робив усе можливе, але захисників було занадто мало. Залишалося лише сподіватися на диво.

Першого жовтня всі християни візантійської столиці зібралися в головному храмі на всеношну та літургію. Ця давня церква, побудована ще за часів імператора Юстиніана, розміщувалася у Влахернах – північно-західному передмісті Константинополя. Серед присутніх був і блаженний старець Андрій Юродивий. Його супроводжував учень Епіфаній.

Коли почався молебень про захист від чужинців, всі схилили голови. Через деякий час Андрій Юродивий підняв очі і побачив Пречисту Діву, що йшла по повітрю до віттаря. Її оточували ангели, сонм праведни-

Фото із сайту krapka.lv.ua.

Для козаків Покрова була найбільшим святом.

ків і святих. По праву руку від Богородиці був Іоанн Хреститель (Предтеча), по ліву – святий апостол Іоанн Богослов.

“ **Ікона Марії з омофором була у кожному козацькому курені.**

Наблизившись до престолу, Діва Марія опустила на коліна та стала зі сльозами молитися. Закінчивши, вона скинула омофор і простягла його над усіма, хто перебував у соборі. Згідно зі свідченнями очевидців, силует Діви Марії сяяв чудесним світлом, а тканина омофору виблискувала яскравіше за блискавку. Не в змозі повірити своїм очам, Андрій Юродивий запитав у Епіфанія, чи бачить він це диво. «Бачу, святий отче, і жахаюся!» – такою була відповідь.

Потім видіння розсіялося. Зни-

кло і розпростерте Богородицею покривало. Але після цього Діва Марія залишила в Константинополі відчуття благодаті та спокою. Коли варвари почали атакувати місто, піднявся дуже сильний вітер. Кораблі воїнів розкидало по морю. Так Царгород позбувся загарбників.

КОЛИ НА КОЗАКІВ У БОЯХ ЧЕКАЛА ПОРАЗКА, ТО ПО СВЯТОМУ ЛИКОВІ БОГОРОДИЦІ ТЕКЛИ СЛЬОЗИ

Хоча Покрова пов'язана з подією у Влахернському храмі Константинополя, все ж це свято більше прижилася на наших теренах. Особливе ставлення до нього було в українських козаків, які вважали Богоматір своєю заступницею. Ікона Марії з омофором була у кожному козацькому курені, а головна січова церква завжди була Покровською. З'явився навіть особливий тип ікони – «Козацька Покрова», на якій зображували козаків та їхніх старшин під розпростертим омофором Богородиці.

Існує безліч легенд про Покрову, про її чудодійну силу, про випадки, пов'язані з появою Божої Матері, коли треба було захистити вірян від ворога, про сльози, що виступали на її обличчі. Відомий дивним чином порятунок Почаївської лаври в липні 1675 року, коли над храмом з'явилася Богородиця, затуливши омофором святі будівлі і таким способом врятувавши їх від зруйнування під час турецької облоги.

Переповідають, що коли на козаків у боях чекала поразка, то по святому ликові текли сльози. Так плакала Мати Божа перед Полтавською битвою. Запорожці на чолі з кошовим отаманом Костем Гордієнком, що приєдналися до повстання Івана Мазепи, взяли із собою її образ до Полтави. І розділив він гірку долю переможених козаків, які змушені були покинути Україну.

ДОВІДКА

Грецьке слово «омофор» перекладається як наплічник. Сьогодні так називається елемент богослужбового одягу, який можуть носити лише єпископи. Це довгий широкий стрічкоподібний плат, прикрашений хрестами, який покладається на плечі таким чином, що один кінець спадає попереду, інший – позаду. Омофор для єпископа – важливе нагадування про його покликання. Адже він є символом євангельської оповіді про Доброго Пастиря, Господа Ісуса Христа, який, знайшовши заблукалу вівцю, несе її на плечах. Широкий плат, який спускається на плечі Богородиці, також називають омофором або мафорієм.

Фото facebook.com/alfredo.lobrutto.

У небі над Італією з'явився образ Спасителя

Житель міста Агрополі Альфредо Ло Брутто милувався заходом сонця, коли побачив незвичайну фігуру в небі. Вона була створена сонячними променями, що пробивались крізь хмари

Автор знімка зазначив, що як тільки побачив фігуру, вирішив поділитися природним феноменом з користувачами Facebook, які відзначили, що образ дуже схожий на статую Ісуса Христа

в Ріо-де-Жанейро (на фото).

Знімок зробив Ло Брутто знаменитим, про його фотографію розповіли багато видань, адже сталося це ще в березні 2019 року.

Справді, схоже на статую Ісуса Христа в Ріо-де-Жанейро.

● **ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ!**

«Чому ти мені не снишся, татку?»

Закінчення. Початок на с. 3

Валентина ПЕТРОЩУК

3 жовтня 2019 року Юрій Тишик чергував на блокпості на Луганщині. Там і наздогнала його смертельна куля ворожого снайпера. Обірвалося ще одне зовсім молоде життя справжнього патріота України. А для родини настали чорні дні.

Звичайно, Оля могла б наполягти, аби Юрія похоронили у Самоволі. Та, сама вже мама, добре розуміла, яке невимовне горе переживають його матуся Ольга Олегівна та сестричка Наталія, для котрих він був усім — сонцем, світлом, надією.

В останню дорогу проводили відважного воїна в його рідному селі Мизове. Серед тих, хто в ці скорботні години розділив їхнє невимовне горе, був і однополчанин — киянин Женя Руман. Саме його свого часу врятував від вірної смерті Юрко. Того дня по їхніх позиціях ворог вів особливо нищівний вогонь і неподалік окопу куля таки наздогнала Євге-

на. Важко поранений, він уже подумки прощався з життям. Та раптом, незважаючи на смертельну небезпеку, з окопу вискочив Юрко і потягнув товариша у безпечне місце. Про смерть Юрія Тишика Женя дізнався, коли після чергового поранення лікувався у госпіталі. Ні лікарі, ні рідні не могли зупинити хлопця. Він поспішив провести в останню дорогу бойового побратима, котрий врятував йому життя. Серед однополчан, які приїхали попрощатися з Юрком, був і його командир Богдан Кравчук. Навколишки у польському селі стояли сотні людей, в думках проклинаючи війну і тих, хто її розв'язав.

... Час летить невпинно. Цьогоріч Владиславчик Тишик пішов до першого класу. Боліло серце не лише у матусі, дідуся і бабусі, а й у всіх, хто зібрався на свято першого дзвоника, бо сумними були оченята хлопчика, який так би хотів, аби у цей час поруч нього був татусь, на якого схожий, як дві краплинки води. Але не судилося, і Влад бачить його лише на світлинах або ще усміхається він до синочка з портрета на пам'ятнику, куди вони, незважаючи на чималу відстань, часто приїжджають разом із матусею.

3 жовтня 2021 року, у другу річницю загибелі Юрія, їх не було на сільському цвинтарі, адже саме цього дня у Києві проходила акція «Дзвін пам'яті», на яку запросили маму та дружину Юрія Тишика. Там разом з іншими згорьованими батьками та вдовами вшанували світлу пам'ять крапчик синів і дочок України, котрі віддали своє молоде життя за вільну і незалежну державу.

...Владик Тишик, щовечора лягаючи спати, сподівається на те, що його татусь таки прийде до нього уві сні, міцно обійме та розцілує. А ще, як було колись, посадить собі на плечі і скаже: «Як же я сильно за тобою сумую і дуже-дуже люблю, мій рідненький синочку».

«Як же я сильно за тобою сумую і дуже-дуже люблю, мій рідненький синочку».

ФОТО З ОСОБИСТОГО АРХІВУ РОДИНИ ТИШИКІВ.

● **БОЛИТЬ!**

Артуру Єрохіну завдали понад 20 ударів у голову

«Найкращий тато»: що відомо про поліцейського, якого до смерті забили молодики

Катерина КОМОЛОВА

У ніч на 2 жовтня в Чернігові група молодих людей побила двох поліцейських. Внаслідок цього один із них загинув, за життя другого борються лікарі. На момент нападу обидва правоохоронці були у відпустці, в цивільному одязі. Нападників затримали.

Як з'ясувалося згодом, троє з чотирьох затриманих — неповнолітні. За інформацією місцевих ЗМІ, причиною нападу стало зауваження, яке правоохоронці зробили компанії молоді в супермаркеті. Підлітки дочекалися, поки чоловіки вийдуть із магазину, і напали на них. Один з учасників знімав побиття на телефон.

Як зазначає **unian.ua**, Артуру Єрохіну — поліцейському, який загинув, завдали понад 20 ударів у голову...

За даними з декларації, 39-річний чоловік обіймав посаду старшого оперуповноваженого відділу з боротьби зі злочинами, пов'язаними з торгівлею людьми, Головного управління Національної поліції в Чернігівській області.

У загиблого залишилися дружина Вероніка і діти — Святослав та Кароліна.

«Ні... Ні... Це точно не зі мною... Ні... Кричу від болю... Це найкращий у тато світі наших

Фото із фейсбук-сторінки Вероніки ЄРОХІНОЇ.

«Ти подарував найбільше багатство — цих прекрасних, золотих два серденька».

дітей... Ні... Ти живий... І я просто не вірю», — написала Вероніка Єрохіна на своїй сторінці у Facebook після звістки про смерть чоловіка.

більше багатство — цих прекрасних, золотих два серденька. Я все витримаю! Я сильна! Чесно! Я обіцяю! Все заради них! Ми не забудемо тебе ніколи! Ти

Ні... Кричу від болю... Це найкращий у світі тато наших дітей...

Жінка каже, що Артур був прекрасним батьком. Вона дякує йому за дітей і пообіцяла залишатися сильною.

«Ти подарував най-

поруч будеш, я знаю, я вірю, ти будеш з небес нам допомагати. Наш ангел... Справжні батьки в наш час — це все ж рідкість», — написала дружина.

Як Юрій Луценко потролив Давида Арахамію

«Арахамія функціонує без 2% геному»

«Днями керівник президентської фракції Давид Арахамія заявив, що корупція — в ДНК українців.

Це сказала людина, сім'я якої знайшла притулок в Україні і лише в 2015-му отримала українське громадянство.

Вважаю ці слова образою української нації.

Але навряд чи ця хамія розуміє, що

це значить. Пояснювати, що геноми людей усіх націй однакові, не буду.

Просто маю підозру, що пан Арахамія функціонує без отих 2% геному, які відрізняють людину від шимпанзе».

Фото із сайту obozrevatel.com.

● СПОРТИВНА АРЕНА

Коли гідність дорожча за медаль

Мало хто з людей, не пов'язаних зі світом атлетики, пам'ятає спортивні перемоги Івана Фернандеса Анаїя. Але його ім'я для багатьох стало синонімом чесності і порядності

Надія АНДРІЙЧУК

У грудні 2012 року в Наваррі (Іспанія) проходили комерційні легкоатлетичні змагання. На кону був солідний призовий фонд, у забігах брали участь найсильніші спортсмени, зокрема кенієць Абель Мутаї, бронзовий призер Олімпіади в Лондоні в бігу на 3000 метрів із перешкодами. У своїй коронній дистанції Мутаї впевнено лідував і на цьому турнірі. Але за якийсь десяток-другий метрів до фінішу кенійський бігун несподівано зупинився, помилково вирішивши, що він уже повністю здолав дистанцію, і почав плескати уболівальникам, не розуміючи їхніх підказок іспанською про те, що це ще не фініш.

Тим часом іспанець Іван Фернандес Анаїя, який біг другим, наздогнав кенійця. Він міг би запросто оминати Абеля Мутаї і здобути перше місце. Але замість того, щоб скористатися помилкою суперника, Анаїя взявся... штовхати кенійця в спину, рукою показуючи йому фініш. Іспанський спортсмен не скористався можливістю перемогти і фактично привів кенійця до перемоги.

Коли згодом Івана Фер-

«Я не заслуговував на перемогу – відрив був великий, і я не мав шансів наздогнати суперника, якби він не помилився», — пояснив Анаїя свій вчинок.

нандеса запитали, навіщо він дозволив кенійцю виграти, 24-річний чемпіон Іспанії в бігу на 5000 метрів відповів: «Я не дозволив йому виграти – гонка була його. Я не заслуговував на перемогу – відрив був великий, і я не мав шансів наздогнати суперника, якби він не помилився». «Але ж ти міг бути першим замість нього!» – наполягав журналіст. Іван здивувався: «Але в чому була б цінність моєї перемоги і цієї медалі? Що подумала би про це моя мама?». Спортсмен пояснив, що навіть якби на кону було місце у складі збірної Іспанії для поїздки на Чемпіонат Європи, все одно він вчинив би так само. «Мені важливіше зберегти гідність, ніж здобути золоту медаль. Моя мрія – жити у справедливому суспільстві», — сказав він.

На щастя, випадок з Іва-

ном Фернандесом Анаїєю не поодинокий. Попри поширену думку, що спортсмени переймаються тільки собою, власними досягненнями і грошима, багато хто з них демонструє благородство нерідко навіть під час змагань.

Один із перших прикладів чесної спортивної поведінки – вчинок капітана збірної СРСР з футболу Ігоря Нетто. У матчі Чемпіонату світу 1962 року збірна Союзу зустрічалася з командою Уругваю. Нетто підказав судді, що забитий радянською командою м'яч влетів у ворота суперника через дірку в сітці збоку від штанги. У підсумку суддя не зарахував гол, хоч це й не врятувало латиноамериканців від поразки.

У 2000-му італійський форвард-скандаліст із неоднозначною репутацією Паоло ді Каніо несподівано

вразив усіх на диво благородною поведінкою: у матчі проти «Евертона», побачивши, що голкіпер суперника отримав травму, він не пробив по порожніх воротах, а взяв м'яч у руки, закликавши рефері зупинити гру. Кадри зі шляхетним вчинком італійця обійшли всі світові телеканали, Паоло отримав премію Fair Play (медаль П'єра де Кубертена за виявлене благородство і вірність духу, у перекладі – «чесна гра») від керівництва ФІФА.

Мені важливіше зберегти гідність, ніж здобути золоту медаль. Моя мрія – жити у справедливому суспільстві.

А першим спортсменом, удостоєним медалі Fair Play, був італієць Еудженіо Монті. У 1964 році на зимових Олімпійських іграх в Інсбруку під час змагань на бобслеях-двійках у британського екіпажу несподівано відлетів кріпильний болт. Помітивши це, Монті, який на той момент лідував, віддав суперникам болт із власних саней. У підсумку перемогли британці, італійська ж команда отримала «бронзу».

У 2011 році великодушним вчинком на Кубку світу відзначився харківський шахіст Олександр Моїсеєнко під час поєдинку проти чеха Давіда Навари. На 35-му ході Навара хотів піти слоном, але спочатку випадково торкнувся рукою короля. Моїсеєнко це помітив, але не став наполягати, щоб суперник зробив хід саме королем, хоча це давало українцю перевагу.

Далі чех домігся вигравної позиції і несподівано запропонував нічию, яку Олександр прийняв. Про мотиви свого вчинку Давід Навара сказав так: «Я справді торкнувся короля, і Моїсеєнко вчинив благородно, не змушуючи мене робити явно програваний хід. Мені не хотілося, аби про мене говорили, що я вчинив неетично і переміг не зовсім чесно».

На тенісному турнірі в Римі у травні 2016-го знаменитий австрієць Домінік Тім заступився за нашого Олександра Долгополова, якому рефері помилково зарахував аут, коли м'яч

після удару першої ракетки України потрапив у лінію. Тім вказав арбітру на його ляп, по суті, віддавши очко українцю, чим викликав шквал оплесків від глядачів, адже проявив справжнє благородство за нічийного рахунку на своїй подачі у третій партії. Щоправда, в підсумку австрієць таки переміг Долгополова – 6:3, 3:6, 6:4.

У 2018-му Європейська легкоатлетична асоціація (ЕА) відзначила людські якості української спортсменки Наталії Прищепи в спеціальній номінації «За чесну гру» (Fair Play Award). На Чемпіонаті Європи у Берліні після перемоги в кваліфікаційному забігу Наталя допомогла травмованій бельгійці Рене Ейкенс підвестися на ноги і перетнути фінішну межу.

За матеріалами sport.znaj.ua, miridei.com, silk.kh.ua, ua-football.com.

«Усик став в один ряд з боксерами рівня Холіфілда»

Френк Воррен, промоутер чемпіона світу за версією WBC у надважкій вазі Тайсона Ф'юрі, залишився незадоволений виступом Ентоні Джошуа в бою з Олександром Усиком, в якому він віддав українцеві чемпіонські пояси WBA, WBO, IBF і IBO

«Чому люди вигороджують Джошуа? Йому немає жодних виправдань. Його переміг набагато кращий боєць.

Якби Ф'юрі опинився на місці Усика, то скільки б протримався Джошуа, враховуючи, що Тайсон не поступається Олександрові за боксерськими навичками, але при цьому більший, могутніший і володіє більшим розмахом рук? Цей

бій не тривав би довше трьох раундів. Джошуа хитало в третьому раунді поєдинку з Усиком...

Українець був досить близько до дострокової перемоги. Потрібно поставити його в один ряд з боксерами рівня Евандера Холіфілда, адже він зробив свою роботу в бою з Джошуа. З огляду на сказане, я дуже розчарувався в Ентоні», — наголосив Воррен.

Ось після таких ударів Джошуа і захитався...

● ПРО ЦЕ ГОВОРЯТЬ

«Найзаповітніша мрія Мавки — мати дитину від Лукаша».

Невже під завітчанним костюмом Мавки Руслана ховала животик?

«Це був крик душі»: 48-річна співачка Руслана натякнула на вагітність

Досі зірка не народжувала дітей

Віолетта ОРЛОВА

Народна артистка України й переможниця «Євробачення-2004» Руслана Лижичко натякнула, що чекає на первістка. Це сталося в ефірі шоу «Маскарад» на телеканалі «1+1». Зокрема, під час розкриття костюма, Руслана загадково мовила: «Ви думали, що знаєте мене, та ви не

знали, що, знімаючи маску, Мавка готує свій секрет, свій сюрприз. У мене є Лукаш, але він мене ще ніколи в житті не образив. І саме його я так сильно полюбила, що найзаповітніша мрія Мавки — мати дитину».

Ведучий та учасники шоу почали вітати її. Ірина Білик навіть сказала, що хоче стати її кумою: «Я тобі щиро цього бажаю. Але ти

повинна зараз відповісти, чи візьмеш мене за хрещену».

Руслана натякнула, що нею може стати й Маша Єфросиніна: «Я хочу попросити Іру і Машку теж, бо й вона до цього прикладалася».

Що ж то було: чи справді співачка при надії, чи поки що йдеться про її плани стати мамою в близькому майбутньому, намага-

лися довідатися в програмі «Сніданок 1+1».

«Це не інтрига насправді, це крик душі, поклик душі. Коли я це говорила, говорила це свідомо. Звичайно, це інтимні речі, які ми з (чоловіком) Сашком хочемо тримати не для кадру», — сказала артистка.

«Але є багато людей, які знали, як я жертвую собою, особистим життям, — усі знали і на Майдані, і всюди, коли я по максимуму

Звертаючись до дівчат, які з різних причин відкладають на потім народження дітей, Руслана підкреслила, що «нема нічого сильнішого, ніж дати життя».

викладалася на концертах. Це ж зрозуміло, що, віддаючи таку енергетику, дівчині буде важко закумулявати сили, щоби завагітніти. Це правда, є фізіологія, і теорія «лягай, їж, спи, відпочивай, задирай ноги, нічого не роби» — це було не для мене. І тому я знала, що йду на певні жертви», — зазначила вона.

Звертаючись до дівчат, які з різних причин відкладають на потім народження дітей, Руслана підкреслила, що «нема нічого сильнішого, ніж дати життя».

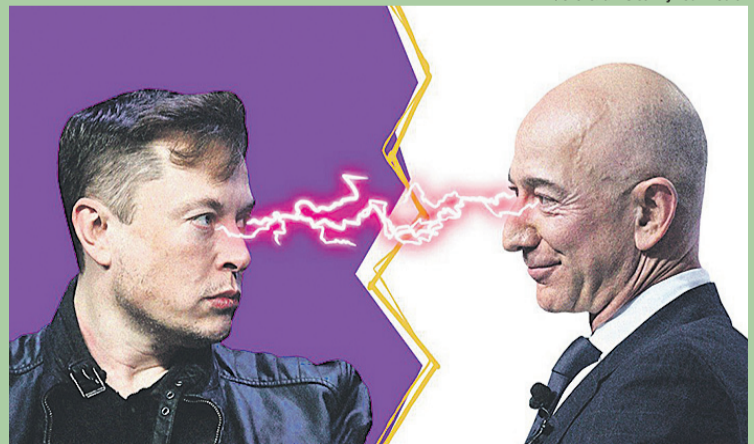
Як відомо, 48-річна Руслана Лижичко з 1995-го перебуває у шлюбі з продюсером 53-літнім Олександром Ксенофонтовим. Дітей у пари немає, хоч співачка неодноразово натякала, що хоче мати багато малят.

Найбагатший житель Землі покепкував із другого найзаможнішого

28 вересня глава Tesla і SpaceX Ілон Маск (ліворуч на фото) вибрався на першу позицію в рейтингу найбагатших людей світу за версією Forbes, опустивши свого конкурента — засновника Amazon Джеффа Безоса — на друге місце

Почувши цю новину, пан Маск відправив «товаришу» Безосу статую з цифрою «2» і срібну медаль — цей тонкий тролінг присвячений тому, що Безос тепер займає другий рядок у списку мільярдів. Статки лідера — \$200,7 млрд, «срібного призера» — \$192,5 млрд. Глава французького конгломерату люксових брендів LVMH Бернар Арно займає третє місце — у нього «лише» 174 мільярди «зелених».

До речі, за кілька днів до того, як очолити список багатіїв, 50-літній Ілон Маск розлучився зі своєю дружиною — співачкою Граймс (Grimes). Пара витримала три роки подружнього життя. Про причини розриву не повідомляють. Лише сказали, що разом виховуватимуть свого однорічного сина з неординарним ім'ям — Екс Еш Ей Твелв (X Æ A-111).

«А що ти мені тепер подаруєш?»

Фотоколаж із сайту vctr.media.

● НА ПОВОРОТАХ ДОЛІ

Пізнє каяття батька

Закінчення. Початок на с. 2

...Журавка не могла зрозуміти людей. Бо в них, у птахів, усе по-іншому. Вони не вміють зраджувати. Коли треба відлітати у вирій, сумують за гніздами-оселями, де народжуються їхні журавлята. За небесами, що схожі своєю синявою на очі ангелів. За шатром зір, під якими журавлі зізнаються в коханні своїм журавкам. А людям нічого не шкода. Ні кохання, ні дітей, ні місць, де вони були щасливими. Так легко забувають усе...

...Єва перевелася працювати з міської школи в сільську. Неймовірно швидко поспішав час. Невдавано Віточці було п'ять років, десять, дванадцять, п'ятнадцять...

Її Вітка-квітка, так називали в школі доньку, тепер студентка. Навчається в медичному училищі.

Ростик, як пішов з Євиного і Вітиного життя, так і сліди забрав. Ніколи не навідувався до доньки.

Віта сумувала за батьком мовчки. Затим сум перейшов у тугу. А потім — в образ.

...Колись вона мимоволі підслухала розмову між бабусею і матір'ю.

— Ти, Єво, спробувала б особисте життя влаштувати. Тато помер. І я не вічна. Віточка вивчиться, вийде заміж. Сама залишишся.

— Я свій біль Ростикові простила. А Вітин — не можу. Нема в мене довіри до чоловіків. Нема і не буде.

...Віта ходила з гуртожитку до училища вулицею, на якій Ростик жив із новою дружиною. Але тоді вона не знала, що він мешкає тут.

«З тієї лавки, яку облюбував Ростик, добре видно лікарняні двері».

Батьків будинок показав Віті студентка із сусіднього, батькового, села.

— Дядько Ростик — наш далекий родич, — сказала дівчина. — Але він майже ні з ким із родини не спіл-

Може, погодиться...

Розповідала про матір, про те, що її люблять учні. І про те, як мама тяжко напровесні грипувала.

— У мене нікого нема, крім мами, — шепотіла. —

Коли Ростик бачить хлопчика, починає тиснути біля серця. За ліком іде до найближчого генделика — «Корчми». А потім вдома скандалить з Люською, звинувачує, що не змогла народити дитини. Що зманила його колись....

кується. Начебто дружина не велить. Тітка Люська — міська пані. Ми для неї — сільська простота.

Ростик не знав, що донька часто після занять присідала на лавку, що через дорогу, і чекала, аби побачити його, коли повертатиметься додому. Подумки розмовляла з батьком. Розповідала, що знову відмовилася йти на побачення з Костею. Остерігається, аби хлопець не зрадив її. Костя їй подобається. Він також майбутній медик. Ймовірно, знову на побачення запросить.

Я дуже боюся її втратити. Якби ти був у нас, тату...

Бачила, батько все частіше повертався додому напідпитку. Тоді Віта думала: «Добре, що він не живе з нами. Мамі це не сподобалося б. І мені також».

Деколи батько йшов із тіткою, на яку промінняв маму. Вона завжди була вульгарно нафарбована. І одягнена без смаку, крикливо. Вони нерідко сперечалися...

Після закінчення училища Віта влаштувалася працювати у районній лікарні.

Тепер вона жила на квартирі й ходила на роботу іншою дорогою. Але деколи навідувалася до «своєї» лавки, аби побачити батька.

«Я познайомила Костю з мамою, — розповідала подумки батькові. — Він їй сподобався. А йому — мамині вареники з вишнями. Ти повинен знати, як смачно мама готує. Костя освідчився мені в коханні. Весілля буде наступного року. Мені трішки боязко. Я не хотіла б, аби Костя вчинив зі мною так, як ти з мамою.

Я також знайома з Костиними батьками. Вони приємні, гарні люди. Тато — добряк і веселун. Він кличе свою дружину Марієчкою. А вона його — Степанком. І дивиться на неї закохано, наче хлопчисько. А йому вже минуло п'ятдесят. Якби у нас із Костею життя так склалося, як у його батьків! Мені якось дивно буде називати Костиного батька — татом. Я так рідко вимовляла це слово вголос...»

...У Віти з Костею підрастає син. Костя називає дружину Віточкою. Вона його — Костином. Доньчине щастя гріє Євине серце.

— Щось ви молодшаєте і молодшаєте, Єво Іванівно, — жартують колеги. — Маєте якусь таємницю?

Вона загадково усміхається: аякже! Внук каже, що в нього найгарніша бабуся у світі.

...Ростикові хтось із сільських сказав, що його донька працює в місцевій лікарні. І навіть показали. Він не бачив Віти довгі роки. Не знав, як вона виглядає. А ще розповіли, що у Віти хороша сім'я. І що він уже дідусь. І що Єва щаслива. Дітьми й онуком тішиться...

... Ніхто не звертає увагу на чоловіка, що часто сидить на лавці у лікарняному саду. Коли тепло й погідно, всі лавки зайняті: тут ліпше, ніж у палатах із запахом медикаментів і хлорки після прибирання. Якщо хтось заводиться із цим чоловіком розмову — йде геть, невдоволено щось бурмочучи.

З тієї лавки, яку облюбував Ростик, добре видно лікарняні двері. Віта не знає, що батько приходив сюди й чекає, аби побачити, коли вона повертатиметься з роботи. Інколи прибігає її син. Коли Ростик бачить хлопчика, починає тиснути біля серця. За ліками іде до найближчого генделика — «Корчми». А потім вдома скандалить з Люською, звинувачує, що не змогла народити дитини. Що зманила його колись...

— Сам винен, — злісно кидає Люська. — Це ти мені на шию вішався заради хати в місті і статків моїх батьків. І, до речі, з ким нині гульдибанив?

— Сам із собою.

— Спробуй ще раз наливатися...

...Ростик знову прийде до лікарняного саду. Сяде на лавці. Чекатиме. Подумки розмовлятиме з донькою. Як колись вона з ним. А потім побреде до «Корчми» — «лікувати» пізнє каяття...

НЕЙМОВІРНІ ІСТОРІЇ І ЛЮДСЬКІ ДОЛІ
Читанка
... для всіх ...

Місячник
«Читанка для всіх»
www.volyn.com.ua

Засновник: Товариство з обмеженою відповідальністю «Газета «Волинь»
Головний редактор і відповідальний за випуск ЗГОРАНЕЦЬ Олександр Олександрович
Зареєстрована 31 серпня 2018 року.
Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі газети «Волинь-нова»

Адреса редакції і видавця:
43025, м. Луцьк, просп. Волі, 13

E-mail: chytanka77@gmail.com,
reklama.volyn@gmail.com

Телефонуйте: у приймальною — (0332) 72-38-94,
з питань реклами — (0332) 77-07-70,
приватних оголошень — (0332) 72-39-32,
розповсюдження — (0332) 72-38-94.

ТЗОВ «Газета «Волинь» п/р UA2030344000002600805520122
КБ «ПриватБанк», МФО 303440 ЄДРПОУ 02471695

Друк офсетний. Обсяг — 12 сторінок формату В-4.
Передплатні індекси: 97847, 60313, 60780.
Реєстраційний номер. Серія КВ №23544-13384Р
Віддруковано: Поліграфічне видавництво
«А-Прінт» ТОВ «Дім», м. Тернопіль.
Тел.: (0352) 52-27-37, (067) 352-18-51,
сайт www.a-print.com.ua

Тираж згідно із замовленням. Замовлення № 1777

● ШЕРШЕ ЛЯ ФАМ!

Лев ЛЮБИЧ

Я не вимагаю від неї надзвичайної зовнішності. Нехай у неї буде лише струнка фігура та красиве обличчя.

Вона повинна бути веселою, коли я жартую, і жартувати, коли я приходжу веселий. Мене не цікавить її житлова площа, головне, щоб вона була велика.

Не цікавить мене і її заробітна плата, лише б вона була не меншою, ніж моя.

А ось витрати на весілля порівну: одну половину внесе вона,

Звичайно, я буду цінувати життя жінки і, щоб кохану не обікрали на вулиці, нізащо не випущу її з дому з грошима.

а другу – її батьки.

Я візьму на себе частину її роботи, якщо вона візьме на себе всю мою. Я не буду вимагати, щоб вона прала та прасувала. Але білизна кожного дня повинна бути абсолютно свіжою та чистою.

Не буду примушувати її що-

Я шукаю жінку!

Якою вона повинна бути?

«Іване-Царевичу, бумеранг хоч повертається, а стріла...»

дня прибирати квартиру. Якщо вона добра господиня, то зробить це сама. А якщо погана, то нехай прибирає її мама. Коли вона стомиться наводити лад у помешканні, я дозволю їй трохи помити посуду.

А ходити до магазину будемо вдвох. Туди буду носити сумку я, а назад – вона.

Буду прислуховуватися до її

думки, якщо вона буде збігатися з моєю.

Звичайно, я буду цінувати життя жінки і, щоб кохану не обікрали на вулиці, нізащо не випущу її з дому з грошима.

Не вимагатиму від неї ніякого підпорядкування. Нехай вона лише виконує усі мої побажання.

Я шукаю жінку... Уже дуже довго шукаю жінку.

● ІСТОРІЯ З ІНТЕРНЕТУ

«Що підіймається на гору на трьох ногах, а назад спускається на чотирьох?»

Як блондинка з адвокатом грала

Микола САЙТОВИЙ

Сидять блондинка й адвокат у літаку. Чоловік пропонує дівчині пограти в просту гру, щоб не було нудно. Блондинка відмовляється — вона стомилась і хоче спати. Адвокат наполягає на грі:

– Ви побачите, це зовсім просто. Я запитую вас, і якщо ви не знаєте відповіді, платите мені 5 доларів — і навпаки.

Вона знову відмовляється.

– Ну, гаразд, — каже адвокат. — Змінимо правила: якщо я не зможу відповісти на ваше питання, я заплачу вам 50 доларів; а якщо навпаки — ви мені тільки 5.

Тоді дівчина погоджується. Адвокат питає її:

— Скільки кілометрів між Землею й Місяцем? Вона мовчки дістає 5 доларів, віддає йому й питає в свою чергу:

– Що підіймається на гору на трьох ногах, а назад спускається на чотирьох?

Адвокат довго думає, бере свій ноутбук, намагається знайти відповідь в інтернеті, потім телефонує друзям — усе даремно. За дві години він будить блондинку й віддає їй 50 баксів. Вона бере їх і знову лаштується спати. Він розштовхує її й запитує:

– І яка ж відповідь?

Блондинка мовчки бере свою сумочку й віддає адвокату 5 доларів.

Джерело: anekdot.kozaku.in.ua.

● СЕ ЛЯ ВІ

Карикатура із сайту reactor.cc.

«Йшов автобус на Полтаву»

Степан ОЛІЙНИК

**По білету і по праву
Кожен зручно в крісло сів.
Проти ночі на Полтаву
Курс узяв автобус «Львів».**

І висловлює бабуся

Водію тривогу-страх:

**– Я Лубни проспав боюся,
Розбуди мене в Лубнах!**

Не забудь лише, синочку!

– Добре, добре! — той прорік.

Сіла бабка у куточку

І схилилася набік.

Та водій — аж за Лубнами

Спохвативсь, що винуват.

Розвернув машину з нами

І везе стару назад!

Чортихається, не в дузі

(Хоч із власної вини!).

Врешті став і до бабусі:

– Вигружайтеся! Лубни!

А бабуся із куточка:

– Ідь, синок! — рукою мах. —

То казала мені дочка:

«З'їж таблетку у Лубнах!».

Ти ж сам казав, що цілими днями
козлів всяких возиш...

Карикатура із сайту dnepr.info.

СМІХОТЕРАПІЯ

))))))

Ідуть двоє п'яних чоловіків нічним селом. Один каже:

– Куме, гайда до мене! Ще вип'ємо, сала мого скуштуєте!

– Та ні, куме, не можу!

– Та чого ж тут моги? Ходімо!

– Не можу я куме до вас додому! Розумієте, я з вашою дружиною... сплю.

– Тю! Та я з нею кожен ніч сплю, то що, мені додому не приходити?

))))))

– Сьомо, уяви собі: я закохався! Але їй 20, а мені 65! Проте я багатий! Як гадаєш, мої шанси збільшаться, коли я скажу, що мені 50 років?

– Із'ю, твої шанси точно виростуть, якщо скажеш, що тобі 80!